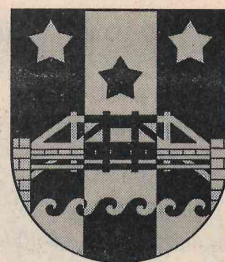

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2006. gada 15. martā

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

Prieka pilns sveiciens mazsalaciešiem pirmajā pavasara mēnesī!

Manuprāt, tikai retais negaida lāsteku pilēšanu un dārza malā sniega kaudžu čakstēšanu, zīlīšu čigāšanu un pirmo sniegpulksteņa galviņu starp kucenām.

Pavisam drīz sāksies pirmās pavasara tīrīšanas, rosišanās.

Mazliet mīļi šķiet tas, ka ik pavasari lielais vairums ļaužu kā sasvīlušies metas pretī zemei, ļaudis ir nolgojušies paņemt rokā grābekli, zāģi vai otu. Ikvienu pārņem tāds savāds "mošanās no Sūnu ciema" drudzis, kura laikā tiek grābts un slaucīts, un tīrīts, un... arī krāsots. Pavasaris iedvesmo!

Nešaubos, ka dažs labs arī Mazsalacā, marta spožajā saulītē apbērtis savas mājas sala apkodītos stūrus, konstatēs, ka nepieciešama jaunas krāsas kārtā.

Ja šāda vēlme ir pārņēmusi arī tevi, labprāt gribētu dalīties pārdomās, ko guvu, piedaloties kādā seminārā Rūjienā. Tur starp daudzām citām tēmām par mazpilsētas unikālītes saglabāšanu tika stāstīts par Latvijas mazpilsētu īpašo koka apbūvi (tajā skaitā arī par Mazsalacu) un to, cik svarīgi ir to ne tikai nosargāt, bet arī saglabāt tādu, kāda tā bijusi pēdējos 100 gadus. Tēma bija: krāsas, materiāli un to izvēle, krāsojot savu māju, kas, jums pašiem nezinojot, varbūt jau ir ieskaitāma kultūras pieminekļa statusā. Kā — jūs vaicāsi? Tāpēc, ka tā ir veca un tieši tāda arī izskatās. Tāpēc, ka tā ir unikāla, varbūt ar kādu koka rotājumu gar palodzēm, kas saglabāties tikai vienam logam, un jūs to patiesi gribētu noraut, lai nebojā skatu? Varbūt vairākus gadsimtus veco gulbaļķu dēli, kas vairs ne pēc kā neizskatās, ir melni, vietām satrunējuši un apskretuši, tāpēc sen jau kā pelnījuši plastmasas dēļu klājumu?

Var jau būt, ka tas viss patiešām traucē un bojā ne tikai skatu no ielas, bet arī reputāciju jūsu kaimiņa acīs.

Tomēr, dzīvojot šādā unikālā vidē kā mazpilsētā, kurai pāri vēl nav gāzies katras pēdējās modes kliezdziens, un, iespējams, tieši tāpēc arī ir kaut kas vērtīgs saglabājies, ir jāatceras, ka gandrīz ikviens no mums (izņemot, protams, padomju laikā celto māju iedzīvotājus) mitinās vairāk vai mazāk kā dzīvā muzejā.

Krāsojiet, bet ar domu, ka ēka, kurā dzīvojat, ir unikāla un saglabājama, lai cik arī necila no nokretušiem tagad izskatītos!

Sajā seminārā īpaši uzsvēra faktu, ka mazpilsētu apbūvi nav jācenšas par katru varīti pārveidot tādu, lai izskatītos kā pērn uzcelta. Arī vecu večiņu nepadarīsi rāvienā jaunu, uzklājot tai pamatīgu rūžu kārtu, un vai maz večiņa pēc kosmētiskā remonta vairs izskatīsies piemīlīga? Tā arī vecā koka apbūve ir tikai jāuzlabo, saglabājot veco formu, saudzīgi izlabojot to, kas laika gaitā nolietojies.

Senos laikos nepazina eļļas krāsas, nepazina ķīmiskās grūntis un beices. Tomēr meistari meklēja un eksperimentēja ar līdzekļiem, kas labprāt "draudzējas" ar koku. Bija tikai krāsas, kas balstītas uz dabiskās eļļas, kokdarvas, kaļķu un līmes bāzes. Un varbūt tieši tādēļ mēs joprojām dzīvojam kā dzīvā muzejā? Tādēļ, ka dabiskais ir dabīgs, ka tas ēkas pasargājis jau 100 gadus un atjaunots ir gatavs pasargāt vēl tikpat ilgi? Varbūt šo dabīgo krāsu nepelns ir tas, ka joprojām Mazsalacas apkārtni var ieskaitīt biosferas rezervāta teritorijā, ka te brauc tūristi un ziņkāri lūkojas, kāri elpo mūsu tīro gaisu?

Pucēsim savas mājas pavasarī, bet, pirms pirksim pirmo eļļas krāsu no veikala plaukta, padomāsim, cik tā ilgi turēsies un kā mēs to kasīsim nost pēc 5, 10 gadiem! Dabiskās krāsas turpretim ir atgriezeniskas, tās var itin viegli nomazgāt vai atjaunot, liekot tieši uz vecās krāsas.

Pavasaris iedvesmo, lai Dievs dod, ka tas iedvesmotu dabīgi!

(Vairāk informācijas par dabiskajām krāsām un krāsošanas metodēm ikviens var saņemt Mazsalacas TIC.)

Bez lifta kā bez rokām

— Ar vienu roku turos pie trepju margām, ar otru velku šito līdzī, un tā tik soli pa solītim, kamēr tieku lejā, — stāsta Valija Boškina.

Sovasar Mazsalacas slimnīcā paredzēti nozīmīgi celtniecības darbi. Beidzot tiks uzstādīts lifts, kas jau ilgāku laiku bijusi pirmā nepieciešamība slimnīcas sadzīves uzlabošanai.

Stāsta slimnīcas direktors un galvenais ārsts EDGARS GRANDĀNS:

— Sākotnējā doma par liftu slimnīcas telpās radās jau tad, kad šo ēku būvēja — 1999. un 2000. gadā. Bet jau tajā laikā bija visai saspringta situācija budžetā, tāpēc nācās no kaut kā atteikties. Viena no šīm lietām tajā reizē bija lifts. Tā ir arī diezgan dārga konstrukcija — vieta liftam ēkā tika paredzēta, arī šahtu izbūvēja, bet, ja mēs liftu tajā reizē būtu mēģinājuši uzstādīt, tad pati slimnīca noteikti netiktu pabeigta — visticamāk, būtu tikai poliklīnika.

Kam lifts vajadzīgs?

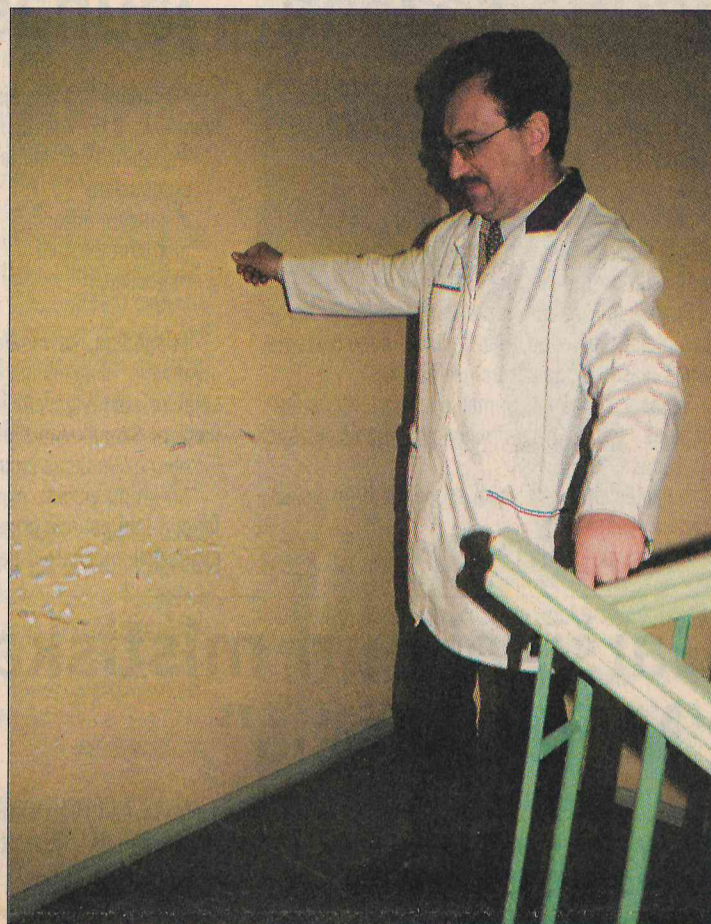
— Lifts ir vajadzīgs smagi saslimušo slimnieku transportēšanai. Sākumā domājām, ka varam iztikt bez tā, jo slimnīcā ārstējās vidēji ap 20 slimnieku — vairums slimoja ar iekšējām kaitēm, kuri paši staigāja, un tiem nebija īpašu pārvietošanās grūtību.

Bet vēlāk, mainoties valsts medicīnas stratēģijai, mums nācās pievērsties paliatīvo un sociālo slimnieku aprūpei. Šo slimnieku veselības stāvoklis pārsvarā ir visai smags, lielākā daļa no viņiem paši pārvietoties nespēj. Arī sociālie slimnieki šeit, slimnīcā, nonāk tikai tad, kad viņi paši savās mājās vairs sevi apkopt nespēj, un tas visbiežāk nozīmē — nespēj arī staigāt.

Bez lifta grūti

— Ar laiku slimnieku skaits no 20 pieauga līdz vidēji 40, lielākā daļa paši pārvietoties nespēj. Un šeit arī sākas visas grūtības — pirmkārt, jau iestājoties slimnīcā. Pats slimnieks uz otro stāvu, kur ir nodaļa, uzkāpt nespēj, viņš ir jānes! Labi, ka mums ir atsaucis tehniskais personāls, piemēram, šoferi, kas nekad neatsaka, ja vajag kādu uzgādāt otrajā stāvā.

Kad nu beidzot slimnieks ir iekārtojies otrā stāvā palātā, viņš nereti tiek nosūtīts uz rentģenu, kas ir pirmajā stāvā. Atkal mums slimnieks jānes. Jau jaunam cilvēkam droši vien nav nekāda labā sajū-

— Šāda izskatās siena slimnīcas trepju telpā, kas nodauzīta, pārvietojot slimniekus no viena stāva uz otru ar nestuvju palīdzību, — rāda slimnīcas valdes priekšsēdētājs Edgars Grandāns.

ta, ja viņu nes pa slīpām kāpnēm uz leju, bet vecam cilvēkam tā ir gandrīz traģēdija — viņiem ir bail, ka neizkrist, ka nesus, es to arī ļoti labi saprotu! Ir bijuši gadījumi, kad es slimniekam nozīmēju nākamajā dienā rentģenu, vēl izstāstu, ka viss būs labi, ka būs jānes ar nestuvēm lejā, bet otrā rītā atnākot redzu — tas cilvēks ir galīgi švaks, izrādās, viņš visu nakti nav gulējis, domādams par to, kā viņu tagad nesīs pa trepēm lejā...

Salīdzinot tagadējās slimnīcas kāpnēs ar tām, kas bija vecajā slimnīcā, tagadējās vēl ir diezgan lēzenas. Tomēr par piemērotām nešana arī tās nevarētu nosaukt. Jau tagad no šīs nešanas visa siena ir noskrabāta un robos — nestuves sitas pret sienu, un drīz būs jātaisa remonts.

Tāpēc arī mums lifta problēma tagad ir pirmajā vietā un diemžēl ir aktualizējies visdārgākajā veidā — ir skaidrs, ka ar parasto invalīdu liftu mums nepietiks, būs vajadzīgs lielāks — tāds, lai varētu ar nestuvēm slimnieku iecelt iekšā. Protams, lifts nebūtu tik milzīgs kā lielajās slimnīcās, kur visu guļu var ierīpināt.

Otrs aspekts ir tas, ka sociālie slimnieki vasarā netiek ārā — logi palātās gan ir lieli, bet tas tomēr nav tas pats kā iespēja pašam būt ārā un redzēt zaļumu sev apkārt. Lielai daļai mēs piedāvājam vasarā nest viņus uz nestuvēm ārā, bet viņiem atkal ir šīs bailes, ka viņus nesīs, un tā tas arī paliek.

Vēl nepieciešama trešdaļa naudas

— Pagājušajā nedēļā Mazsalacas slimnīcā viesojās delegācija no Vācijas, no Gīterslo apriņķa. Arī viņiem šī problēma tika rādīta un skaidrota. Solīt neko viņi nesolīja, bet lifta trūkumu piefiksēja. Piefiksēja arī cenas, bet arī viņiem tur, Gīterslo, kopīgi jāapspiežas — var jau būt, ka viņiem radīsies kāda laba ideja, kā trūkstošo naudu piesaistīt.

Tomēr lifts būs neatkarīgi no vācu draugiem, jo jau tagad Mazsalacas slimnīca ir nonākusi tik tālu, ka finansiāli projekts ir "paceļams". Mēs drīzumā arī izsludināsim konkursu firmām par lifta piegādi un celtniecības darbiem.

Liels paldies jāsaka pašvaldībām — Mazsalacas, Skaņkalnes, Ramatas, lielu atbalstu sniedza arī Valmieras rajona padome, jo pie mums brauc ārstēties gan no Valmieras, gan Kocēniem, Brengu-

ļiem, arī no Rūjienas puses. Rajons vien mums piešķīra Ls 10 000 — tiešām aizkustinoši! Tāpēc no maksimālās vajadzīgās summas mums jau ir vismaz divas trešdaļas. Protams, ja nekādi neizdosies savākt atlikumu, tad būs jāņem kredīts, bet arī tas ir normāli.

Vēl gribu pieminēt, ka pēdējā laikā ir bijis arī viens privātpersonas ziedojums — ļoti pozitīvi, ka iedzīvotāji ir izvēlējušies atbalstīt slimnīcu! Paldies, jo ar šo mēs jūtam, ka esam tomēr vajadzīgi.

Attieksme ir mainījusies arī no valsts puses — nav vairs tā kā pirms kādiem trīs gadiem, kad attieksme ministrijā bija: "jo ātrāk jūs to visu likvidēsiet, jo labāk"...

VALIJA BOŠKINA slimnīcā uzturas jau divus gadus. Viņai ir slimas kājas, tāpēc pārvietojas tikai ar tā saucamo staiguli. Tomēr ar to tikšana lejā pa kāpnēm ir stipri apgrūtināta.

— Pa trepēm kāpu atnuguriski. Vispirms lieku vienu kāju uz pakāpiena, ar vienu roku turos pie margas, bet ar otru roku velku līdzī savu staiguli, — demonstrē Valija. Tāpat arī notiek kāpšana uz augšu, tikai šoreiz — ar vienu roku turoties pie margas, staigulis ar otru roku ir jāpaceļ divus pakāpienus uz augšu.

— Ja jau būtu lifts, tad vispār nekādu problēmu nebūtu! — Valija sasiņ rokas.

— Bet es jau esmu ieradusi pārvietoties tā, kā rādīju. Vasarā kā paēdu brokastis, tā eju ārā. Pusdienās atkal augšā un pēc pusdienām atkal lejā — protams, ar visu staiguli. Bez tā es ne soli nevaru pāspert.

HERMĪNE EGLĪTEI ir 99 gadi. Pēc mēneša apritēs 100. Arī viņa mitinās slimnīcās 2. stāvā un par spīti lielajai gadu nastai tomēr ir dikti žiperīga un pārvietojas ar savu staiguli.

— Pārvietojas ar savu staiguli, tad gan priecātos!

Arī apkalpojošais personāls sparīgi māj ar galvām — viņiem lifts stipri atvieglo ikdienas rūpes par slimniekiem.

— Nebūtu arī jānes tik daudz, ko tagad itin bieži nākas darīt, — stāsta slimnieku kopēja Sarmīte Beņķe.

KULTŪRAS KALENDĀRS MARTĀ – APRĪLĪ

17.marts plkst. 19.30	Vidusskolā žetonu vakars. Izrāde pēc stāsta "Dullais Dauka" motīviem
25.marts plkst. 14.00	Komunistu genocīda upuru piemiņas diena. Piemiņas brīdis Sniedzēnu kalnā. Atmiņu mirkli pie tējas tases kultūras centrā
25. marts plkst. 16.00	Koncerts kultūras centrā. Pie klavierēm Antra un Normunds Vīksnes
1. aprīlis plkst. 19.00	Ziemeļvidzemes popiela, 6. posms, Mazsalacas pilsētas kultūras centrā
17. aprīlis plkst. 14.00	Otrajās Lieldienās, Cēsu astoņsimtgadi sagaidot, koncertēs Mazsalacas mūzikas skolas pedagogi — Cēsu mūzikas koledžas absolventi
26. aprīlis plkst. 11.20	Valsts leļļu teātra izrāde "Vinnijs Pūks"

Jauna sezona – jaunas cenas

Tuvojoties jaunajai tūrisma sezonai, Mazsalacas Skaņākalna dabas parkā tiek noteiktas augstākas ieejas biļešu cenas.

Šis solis sperts tādēļ, lai varētu pilnvērtīgāk veikt brīvdabas ekspozīciju aprūpi, kā arī lai nodrošinātu kārtību parkā un tā efektīvāku aprūpi.

Skaņākalna dabas parka vadītājs Valdis Kam-puss atzīst, ka šogad koka figūrām nepieciešama jaunas aizsardzības kārtas uzklāšana.

Šovasar cenas par apmeklējumu parkā paaugstināsies par 10 santīmiem un jaunajā sezonā būs šādas:

* skolēniem, pilna laika studentiem un pensioņāriem Ls 0,40;

* pieaugušajiem Ls 0,70;

* grupām (20 un vairāk) gida pavadībā: skolēniem – Ls 0,60, pieaugušajiem Ls 0,90.

Transporta līdzekļu iebraukšanai parkā:

autobusiem Ls 4,00

vieglajiem auto Ls 1,50

mikroautobusiem Ls 2,00

motocikliem Ls 1,00

Jāatgādina, ka bērniem līdz skolas vecumam, invalīdiem, Skaņkalnes, Ramatas, Vecates un Mazsalacas pastāvīgajiem iedzīvotājiem, kā arī kāzniekiem Skaņākalna parkā biļete nav jāpērk, tikai jāizņem bezmaksas caurlaides.

Arī grupu gidēm, skolotājiem un autobusu šoferiem, kuri pavadā grupas, Skaņākalna brīvdabas ekspozīciju apskate ir par brīvu.

Garšīgais un mistiskais
"Mājas Viesis"

Ja jūs domājat, ka tā ir kāda nedzirdēta ēdiena recepte, tad rūgti maldāties. Pagājušo ceturtdien Mazsalacā viesojās „Latvijas Avīzes” žurnāls "Mājas Viesis", līdzī atvedot gan garšīgus našķus, gan arī visnotaļ mistiskas personas.

Dīvaina (varbūt arī mazliet mistiska) sakrītība, bet šoreiz atkal tieši Mazsalaca "Mājas Viesim" bija izvēlēta kā pirmā vieta, no kuras sākt savu Klubu vakaru sēriju, ar ko iecerēts apceļot visu Latviju.

Līdzī sev "Mājas Viesi" radošā komanda bija nēmusi divus dziedniekus/ekstrasensus – Viktoru Graudiņu un Juri Krauci. No redakcijas Mazsalacā ciemojās redaktore Dace Terzena un žurnālistes Daiga Čirkste un Anita Bormane, kas žurnālā veido lapu "Gribi tici, gribi netici" un, pēc viņu vārdiem, ...ir kļuvušas tādas kā mistisko lietu speciālistes.

Vakara programmu kuplināja "Valmieras piena" bagātīgais siera klāsts.

Par izklaidi rūpējās mūsu pašu Mazsalacas tautas deju kolektīvi, kā arī meiteņu ansamblis dirigentes Ilzes Krūmiņas vadībā.

Pasākums izvērtās visai interesants un pat izklaidējošs. Dziedniecība ir patiešām vārga tēma, kur neticība bieži mijas ar aklu pašātvību, ziņkārī māt aizdomas vai smīns – tas viss bija vērojams arī mazsalaciešu sejās, abiem dziedniekiem uzstājoties un runājot saprotamas, interesantas un brīžiem pavisam dīvainas lietas. Vērtējumu atstāšu katra paša ziņā, tomēr gluži vienaldzīgu pasākuma apmeklētājus dziednieku stāstītais vis neatstāja – cits cītīgi pierakstīja noklausītās gudrības, cits bija ar mieru tās uz vietas likt lietā, braukot Lielvārdes jostu, meklējot smalkās enerģijas dzīslas vai arī pētot savu roku nāgus, tā atklājot ko jaunu par savu veselības stāvokli.

Netrūka arī brīvprātīgo, kas bija ar mieru pārējiem skatītājiem demonstrēt dziednieka Jura Krauča ieteiktos ikrīta vingrinājumus, lai nesāpētu mugura.

Pa vidu visam notika dažādi konkursi, kur, atbildot uz vieglākiem vai ātrākākiem jautājumiem par „Valmieras pienu”, enerģijas starojumiem vai citām tikpat mistiskām lietām, varēja vinnēt balvas.

Pasākumu noslēdza Siera kluba rīkotā siera degustācija, kur ikviens varēja nobaudīt vismaz piecas šķirnes. Garšīgi un interesanti!

Kad dzeja paņem pie rīkles

Perfekta, līdz pēdējam nostrādāta balsu un instrumentu saskaņība ir Latvijas Radio kora kvalitātes zīme.

...Tad izgāju es agrā pavasara naktī
un brūnā zemē savu seju iezīmēju,
un visa pasaule līdz rītam pilna bija
ar zariem, vizbuļiem un siltu vēju.
Fricis Bārda "Tavs sejs"

Februāra beigās Mazsalacā viesojās Latvijas Radio koris, kas tieši ar mūsu pilsētu iesāka savu koncerttūri pa Ziemeļvidzemi. Radio koris dirigenta Sigvarda Kļavas vadībā izpildīja savu jaunāko programmu "Mīlestības dziesma". Tās sarakstītas, ņemot par pamatu Frici Bārdas dzeju. Koncertā līdzī muzicēja ansamblis "Tango sin Quinto", bet koncertu vadīja Sigvards Kļava. Izpildījums komentārus neprasija – koncertam beidzoties, klausītāji no zāles kļīda ārā mazliet apgarotām sejām, turklāt bija dzirdami tādi komentāri kā „...es joprojām lidinos pa mākoņiem” vai arī „...par šīm problēmām es domāšu rīt, tagad nevaru – esmu pārāk lielā sajūsmā”.

Pēc koncerta stāsta dirigents Sigvards Kļava:

– Šo mūziku jau nevar nosaukt par īstu kora mūziku vispārpieņemtā nozīmē, tā kāpā pāri kādai pieņemtai normai, kādai vajadzētu izklausīties īstai kora mūzikai.

Programma tapa jau pagājušajā gadā, kad mēs sapratām, ka vajag atcerēties tādu lielu dzejas "visdāri" kā Frici Bārdi. Sākumā mēģinājām atrast visu to mūziku, kas ir komponēta ar Frici Bārdas dzeju, bet nonācām pie pārliecības, ka šoreiz mūzika būs jāraksta no jauna. Šī dzeja noteikti nav izsmelta, tāpēc es uzrunāju Valtu Pūci un Pēteri Putānu, lai viņi komponētu pavisam jaunu mūziku Frici Bārdas dzejai. Šodien skanēja arī Jāzepa Vītola kompozīcija, ko pielikām klāt tikai tāpēc, lai varētu salīdzināt, ka F. Bārdas filosofiskās apceres un domātāja svaigums arī mūsdienās ir tikpat aktuāls un svaigs, kāds tas bija pirms simt gadiem, ka šajā dzejā nav nekādas pretrunas. Ja dzeja ir patiesa un, ja tā var teikt, "paņem tevi pie rīkles",

tad rezultāts sanāk ļoti vitāls un sulīgs.

Kā korim bija jādzied, dziedāt un iestudēt šīs dziesmas? Vai radās dziļāka interese par Frici Bārdas dzeju?

– Tas noteikti katram bija mazliet citādi. Man liekas, ka, dziedot šos tekstus, var ieskaņties dziļāk un pieklūt tām durīnām, kur citreiz nemaz tik viegli nevar iekļūt. Mūzika daudzkārt palīdz izjust to, ko ikdienā nav iespējams izjust. Ja kāds vienkārši lasa šo dzeju, viņš, manuprāt, nonāk ārkārtīgi tuvu un garīgā kontaktā ar rakstīto vārdu, bet, ja vēl ir šīs dievišķais pieskāriens – komponista dvēsele, šīs skaņas caur dzeju it kā atdzīvojas pašas.

Ko jums pašam šī mūzika ir devusi?

– Es nemāku vēl pilnīgi distancēties no tā visa. Novembra beigās mēs šo dziesmu ciklu pirmoreiz uzvedām, tad mēs to Rīgā esam padziedājuši un ieskaņojuši diskā, bet tagad šeit, Mazsalacā, mums ir pirmais koncerts tūrē pa Ziemeļvidzemi. Vēl būs četri koncerti, bet es zinu, ka par šo programmu interesējas daudz, daudz Latvijas novadu.

Kāpēc tieši Mazsalacā šis pirmais koncerts?

– Sākotnējā iecere man bija apbraukāt katru novadu savā gadalaikā. Par to, ka pirmais koncerts iekrita tieši Mazsalacā, jāsaka paldies koncerta organizatoriem. Ja mūs ņems pretī, tad nākamgad noteikti mazsalaciešiem piedāvāsim citu programmu un citā gadalaikā. Doma ir katru Latvijas novadu apbraukāt ar kādu sevišķu programmu kādā gadalaikā. Kā kulminācija Ziemeļvidzemes koncerttūrei mums tagad ir svētdienas koncerts Cēsīs, kuru arī tiešraidē raidīs Latvijas televīzija. (26.02.2006. – red. piez.) Es neredzu iemeslu, kāpēc nākamgad šī kulminācija nevarētu notikt Mazsalacā, lai arī šejienes jaukie iedzīvotāji gūtu lielāku gandarījumu un plašāku rezonansi sabiedrībā. Jo mēs jau neesam Rīgas koris. Mēs esam Latvijas koris!

SKOLAS VĒSTIS

Ak, šis brīvlaiks!

Visi skolēni ar nepacietību gaida brīvdienas marta priekšpēdējā nedēļā. Lai gan tas ir šis laiks, tomēr pietiekami, lai atvilktu elpu.

Aptaujāju Mazsalacas vidusskolas skolēnus par viņu plāniem brīvdienās.

Agnese Ruciņa (7. klase):

– Sēdēšu mājās un atpūtišos, izbaudīšu pavasara brīvdienas! Varbūt braukšu uz Valmieru iepirkties. Noteikti palīdzēšu tētīm remontēt māju un gaidīšu vēstuli no mammas, kura strādā Īrijā, vai arī pati viņai aizsūtīšu vēstuli.

Pēteris Lizums (12. klase):

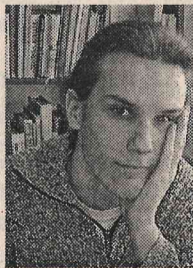
– Brīvlaiks ir laba lieta un tiešām īsti laikā, jo šoreiz aizņemība pieaug. Pirms brīvdienām –

piektdien, 17. martā, – ir mans žetonu vakars un tajā pašā dienā man jāpiedalās arī valsts olimpiādē ģeogrāfijā. Vēl arī valsts olimpiādē vēsturē, vokālo ansambļu konkurss „Do re mi” un žetonu vakara izrādes ģenerālmēģinājums ir manā pirmsbrīvlaika nedēļas darba kārtībā, tātad nav nekāds brīnums, ka brīvo dienu galvenie plāni ir saistīti ar lielu gulēšanu. Gan jau darīšu šo un to tagad vēl neplānotu, un ļoti iespējams, ka došos uz Rīgu apmeklēt augstskolu atvērto durvju dienas.

Laima Briede (12. klase):

– Teiksim tā, brīvlaikā biju plānojuši atpūsties (no skolas, mācībām un žetonu vakara gatavošanās stresa ...) un aizbraukt uz Rīgu, bet tagad rā-

dās, ka nekas no tā nesa-nāks ... Aprīļa sākumā man ir „eksāmens” jaunsargos, un tas, lūk, nozīmē, ka būs jāmacās arī brīvlaikā. Protams, ne katru nosacīti brīvo brīdi izmantošu atpūtai, lasot obligāto literatūru un veicot šādus tādus, tomēr nepieciešamus darbus... Tā brīvlaiks varētu sanākt diezgan saspringts.

Mācību pārzine Valda Siņicina pastāstīja par skolotāju plāniem brīvdienās:

– Skolotājiem brīvdienas nedēļa būs saspringta, jo tuvojas skolas darbības vērtēšanas process (akreditācija), kas ilgs trīs dienas, sākot ar 24. aprīli. Pieci eksperti no Limbažu un Cēsu rajona strādās mūsu skolā. No tā, kāds būs ekspertu slēdziens, ir

atkarīga skolas nākotne (nākamie 6 gadi). Viņi noteiks, kā skola strādās un vai vispār strādās. Šīs trīs dienas būs kā skolas prezentācija. Skolotāji tām gatavosies jau šajās pavasara brīvdienās. Akreditācijā arī sabiedrība varēs izteikt savas domas, jo tiks aptaujāti vairāk nekā 100 vecāki un, protams, arī skolotāji un četru klašu skolēni. Tas nozīmē, ka skolotājiem brīvdienas būs nosacītas. Arī divpadsmitajiem, jo viņiem būs jākārto dokumenti augstskolām, jāmeklē kredītaņemšanas un sponsorēšanas iespējas, lai sāktu studijas.

Informāciju apkopojā
Kristīne Slotiņa

Aizvadītais gads Mazsalacas ugunsdzēsēju postenī

Mazsalacas posteņa izbraukuma rajons ir Mazsalacas pilsēta ar lauku teritoriju, Ramatas, Sēļu, Vecates un Skaņkalnes pagasts. Mazsalacas posteņa darbinieki 2005. gadā pavisam izbraukuši 40 reizes. Visbiežāk nācies doties uz ugunsgrēkiem. Gada sākumā tika strādāts janvāra vētras seku likvidēšanā. Izbraukts arī uz ceļu satiksmes negadījumiem, no kuriem viens bija īpaši smags.

Palīdzības sniegšana iedzīvotājiem bija samērā maz, lai gan vajadzību bija vairāk. Diemžēl sakarā ar dienesta finansiālo stāvokli reizēm nācās atteikties, ja nebija tiešu draudu cilvēku veselībai un dzīvībai. Vasarā sadarībā ar Igaunijas ugunsdzēsības dienestu un Latvijas meža dienestu piedalījāmies kopējās mācībās mežu ugunsgrēku dzēšanā VIVAX 2005.

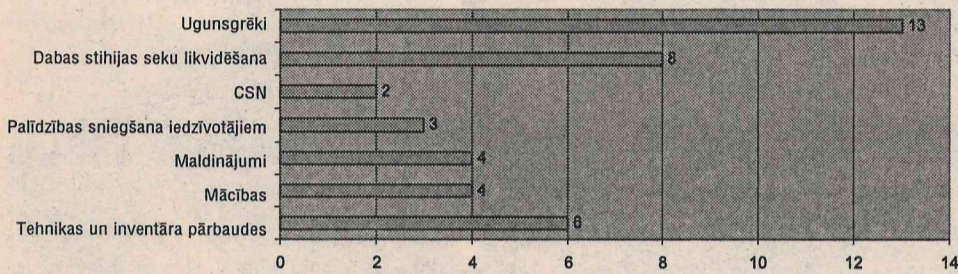
Ugunsgrēku izcelšanās iemeslu analīze rāda, ka tie lielākoties izceļas no nepareizi izbūvētām apkures ierīcēm un dūmvadiem. Tāpat samērā bie-

ži ugunsgrēkus izraisa apkures ierīču un dūmvadu bojājumi un lietošanas noteikumu pārkāpumi. Tādēļ, izbūvējot un lietojot apkures ierīces, ir ļoti svarīgi precīzi izpildīt ugunsdrošības profilakses noteikumus. Ja būtu ievēroti ugunsdrošības režīmi, būtu iespējams izvairīties no daudziem ugunsgrēkiem. Jāuzsver, ka nereti ugunsgrēku izcelšanos veicina nelabvēlīgie sociālie apstākļi, zināšanu trūkums, bezatbildīga rīcība pret savu un apkārtējo iedzīvotāju īpašumu. Mājsaimniecību vai mazo uzņēmumu un zemnieku saimniecību zemie ienākumi liedz ugunsdroši sakārtot apkures ierīces, ierīkot signalizācijas ierīces un iegādāties rokas ugunsdzēsamos aparātus pietiekamā daudzumā.

Tāpēc rūpēsimies laikus paši par savu drošību, lai ugunsdzēsējiem nav „jārūpējas” par sekām!

VUGD Mazsalacas posteņa komandieris
UGD kapteinis **GINTS ALBERINGS**

VUGD Mazsalacas posteņa izbraukumu pārskats par 2005.gadu

Mana klase? Mani divpadsmitie...

Paši par sevi saka, ka esot nosvērti, mierīgi, neuztraucoties par sīkumiem, asprātīgi, piemērot humora dzirksts, sirsnīgi, laipni, spējot uzturēt labas attiecības ar visiem, ar kuriem vēloties, jautri, dāsni, atraktīvi, izpalīdzīgi, atklāti, labestīgi, sportiski, ar pozitīvu attieksmi pret dzīvi, korekti, atsaucīgi, prot uz klausīt, optimistiski, tālredzīgi, savaldīgi, gudri, mazliet viltīgi, pašpārliecināti, komunikabli.

Jā, 23 personībām varētu atrast vismaz 230 apzīmējumu, ja būtu tik daiļrunīga...

23 personības ir tik savdabīgas, pašpārliecinātas, ka lielākā problēma ir vienošanās par vienotu rīcību un attieksmi.

23 personības ir gudras, spēj ātri aptvert situāciju un izmantot to labākajā veidā – tādēļ šogad

divpadsmitie piedalījies jau 5 mācību priekšmetu olimpiādēs valsts līmenī, Kasparam un Harijam biznesa ekonomiskajos pamatos valstī 1. un 3.vieta.

23 personības, tādēļ pat izrāde žetonu vakaram – pašu veidota pēc Sudrabu Edžus stāsta "Dullais Dauka" motīviem. Daļa no 23 ir drosmīgi, pārliecināti, avangardiski, dzīvi mīloši – par to liecina piedalīšanās ekstremālos pārgājienos, uzvara investīciju spēlēs, lēkšana ar izpletņiem.

Ko varu novēlēt?

Lai izdodas realizēt savus vispārdrōšākos sapņus un lai viņus nepamet veiksmē!

VALDA SIŅICINA, 12.klases audzinātāja,
žetonu vakara priekšvakarā...

JAUTĀJAM MAZSALACIEŠIEM

Sniegs vēl turas

– Mazsalaca ir viena unikāla vieta. Šeit mūždien sniegs uzsnieg nedēļu agrāk un nokūst nedēļu vēlāk nekā, piemēram, Valmierā. Mums ir visas priekšrocības to izmantot, – reiz man teica kāds mazsalacietis – pats kaismīgs slēpotājs. Un patiesi – kas gan nekā mums, mazsalacietiem, kam pieder tik burvīgi liels Skaņkalna mežs ar rūpīgi sagatavotām un izdzītām slēpju trasēm, no sirds to izbaudīt! Kas gan var būt vienkāršāk kā pēc smagi nostrādātas darba dienas vai nedēļas ielikt slēpju pāri mašīnā un pēc 10 minūtēm jau atrasties pilnā kaujas gatavībā uz meža takas? Protams, ne visiem ir mašīnas, bet arī tas neliedz pasist slēpju pāri padusē un doties dabā.

Liels paldies par to, ka mums šīs slēpošanas trases ir un ka varam pa tām slēpot, jāsaka Ivaram Slotiņam. Tieši viņš ir tas, kurš ziedo savu brīvo laiku (tiesa gan, to apvienodams ar lielu entuziasmu un prieku) un regulāri ar "burānu" izbrauc trasēs, tās sagatavodams derīgas slēpošanai.

Ivars Slotiņš stāsta: šo darbiņu darot jau tik ilgi, ka pat īsti vairs neatceroties, kad uzsācis. Pirms gadiem desmit vismaz. Naudiņu „burāna” uzturēšanai un benzīnam saņemot no Mazsalacas domes, pārējais tiek darīts tīra entuziasma pēc. Ivars stāsta, ka aktivitāte pēdējos gados ir krietni augusi – arvien vairāk un vairāk cilvēku sastopami Skaņkalna trasēs, un aizvadītājs brīvdienās ar slēpotājiem pilns bijis vai viss mežs.

Uz jautājumu, ko gribētu novēlēt mazsalacietiem, kas neslēpo, Ivars smaidot atbild: esot pēdējais laiks to sākt!

Un patiešām – kalendārs rāda pavasari, bet aizloga vēl kārtīga ziema. Tāpēc tas, ka saulīte ar katru dienu spīd spožāk, bet sals vēl negrib atkāpties, jāizmanto. Marts ir īstais laiks vēl no sirds izbaudīt ziemas priekus – kas zina, varbūt jau nākamnedēļ bridīsim gumijas zābakos pa lielām pavasarā pelķēm.

Vai jūs slēpojat?

DAINIS:

– Nē, neslēpoju. Par Skaņkalna trasēm gan zinu, katru gadu ir arī doma slēpot, bet pie mums ziemas ir tik īsas, ka nav vērts ieguldīt lielus līdzekļus slēpju inventārā.

KRISTĪNE, bezdarbiece:

– Tagad neslēpoju. Vienīgi skolas laikā kādreiz slēpoju. Zinu, ka Skaņkalnā ir slēpju trases, bet pati tās neizmantoju, jo man slēpot nepatīk.

Diriģenta Jāņa Bērziņa atcerei

Pagājušajā mēnesī atvadījāmies no visu cienītas un mīlētas personības mūsu pusē – diriģenta Jāņa Bērziņa.

Šeit dažas atmiņas no viņa draugiem, darba biedriem un laba vēlētājiem, apkopotas LKF Ziemeļvidzemes birojā Mazsalacā, kur viņa 82. dzimšanas dienai par godu izstādīta neliela foto-kolāža.

«Skumji un sāpīgi apzināties, ka viņa vairs nav... Bet –

Esmu lepna un gandarīta, ka vairāk nekā 40 gadus Liktenis man bija piešķīris to labvēlību būt kopā sadarbībā, veidojot novada kultūru ar tādu personību kā diriģents Jānis Bērziņš...

Cilvēks ar prasmi veidot savos kolektīvos sirsnības un strādātīgības atmosfēru!

Jau tūlī pēc atgriešanās no Golgātas ceļa – Sibīrijas aktīvi iekļaujas kultūras darbā Skaņkalnē un Mazsalacā, vadot pilsētas kultūras nama pūtēju orķestri. Jau 1969. g. Cēsis pūtēju orķestru zonas skatē Mazsalacas orķestrim II vieta, bet 1970.g. Valmierā Vidzemes zonas skatē – I vieta!

Dziesmu svētki, draudzība ar igauņu kolektīviem... Un vēl daudz kas cits.

Paldies, diriģent!»

Nelliņa Nurmika

«Kādu es atceros Jāni Bērziņu no ilgiem kopā strādātajiem gadiem? Ļoti precīzu! Ļoti sirsnīgu! Ne mēģinājums, ne sarīkojums, ne koncertos viņam nebija konfliktu! Atceros lielisko draudzību ar igauņiem...

Sodienas diriģentiem ir daudz no viņa ko mācīties, kā strādāt ar kolektīvu!»

Mirdza Paegle

«Lieliskais cilvēks, saprotošais diriģents, cilvēčības iemiesojums – sveiciens dzimšanas dienā!

Šos sveicienus tu saņem, esot jau tai saulē, un uz mums nolūkojies no mākoņa maliņas.

Cik gadu vadīts, kopjot kultūras druvi! Visvairāk atmiņā ikgadējie Draudzības svētki – Tu diriģents, es – sarīkojuma vadītāja. Vienreizējs miers, sapratne no diriģenta pusēs! Kaut tagadējie diriģenti šīs īpašības pārņemtu no Tevis!»

Vija Gādiga

31. marts — vecāku diena Mazsalacas vidusskolā

30. un 31. martā iespēja satikt sava bērna mācību priekšmetu skolotājus (lūdzam sazināties ar klases audzinātāju)

31. martā pl. 8.00-11.00 iespēja tikties ar skolas vadību un atbalsta personālu (iepriekš piezvanot pa tālruniem: sekretāre 4251270, direktore 9269671, direktores vietnieces māc. darbā 4251491)

No pl. 8.30 – aicinām vērot Jūsu bērna mācību stundas un pulciņu nodarbības

17.00-18.00 Cēsu Domes izglītības speciālistes Dzintras Kozakas otrā tikšanās ar vecākiem un skolotājiem „Vai mans bērns arī??? (kārdinājumi ceļā uz pieaugušo pasauli)”

18.05-18.30 ciemojas Mazsalacas mūzikas un mākslas skolas pedagogi un audzēkņi

Klašu vecāku sapulces vai individuālas pārrunas ar vecākiem organizēt pēc klašu audzinātāju ieska-

Mazsalacas vidusskolas vadība

VĒSTULES

Izlasot rakstu „Mazsalacieša” 15. februāra numurā „Uzmet garu pirtslietai”, man kļuva riebīgi. Kur mēs, Mazsalacas iedzīvotāji, lai nomazgājamies? Daudzās vecās mājās ir tikai aka pagalmā un bloda istabā. Vienīgā iespēja iet pie domes priekšsēdētāja uz viņa dušu vai vannu, un to arī darīsim. (...)

Kalnas kundze

Mīļie mazsalacieši! Ļoti priecājamies par katru vēstulīti, par katru viedokli, kritiku vai labu vārdu, ko saņemam. Tikai ir grūti publicēt kaut ko, kas parakstīts anonīmi – t.i., nav atpakaļadrese, telefona vai pilna vārda, uzvārda. Žurnālistiem pats svarīgākais ir publicētā raksta ticamība, patiesums, ko varam pārbaudīt, tikai kontaktējoties ar konkrēto personu un vienojoties par neskaidrībām, ja tādas radušās. Tāpēc nevaram publicēt kāda argumentus, liecības, ko neesam pārbaudījuši. Ja tomēr vēlaties palikt anonīms, jums ir pilnas tiesības uz to – žurnālistiem ir svēts pienākums aizsargāt personas anonimitāti, ja tā to vēlas. Jums tikai tas ir jānorāda vēstulē, tomēr minot savu pilno vārdu un veidu, kā ar jums sazināties.

Paldies par sapratni,
avīzes redaktore

MAREKS, uzņēmējs:

– Jā, es slēpoju. Parasti Skaņkalnā, bet gadās arī, ka ap māju. Ļoti patīk!

SANDRA, pensionāre:

– Vairs neslēpoju. Kādreiz to darīju, bet tagad vairs ne. Par trasēm Skaņkalnā zinu, bet pašai gan nav bijusi vairs doma slēpot.

Projektējam, plānojam un darbojamies!

Pašlaik Mazsalacas domē būvuzrauga Viļa Zariņa pārziņā tiek loloti divi lieli rūpju bērni – projekti pilsētas labiekārtošanas jomā.

Katrs no tiem atrodas savā gatavības pakāpē, bet abi ir vienlīdz svarīgi un nozīmīgi, ja domā par mūsu pilsētas attīstību un labiekārtošanu.

Projekts nr. 1 "Atkritumu izgāztuves "Zirņu birzs" slēgšana un atkritumu noglabāšana pazemē".

Projekts, kura izpildei atlikuši vien pēdējie 10%, izstrādāts ERAF 2005. gada Nacionālās programmas «Likumdošanas prasībām neatbilstošu atkritumu izgāztuvju rekvizitācija» ietvaros.

Projekts tika uzsākts ar pašvaldības un Eiropas naudas palīdzību. Projekta izmaksas ir 108 000 latu. 75% projekta izdevumu sedz Eiropas subsidiju nauda, ko pēc projekta pabeigšanas Mazsalacas pašvaldība dabūs atpakaļ. 15% apmaksā Latvijas Vides ministrija kā nacionālo investīciju, 10% ir Mazsalacas pašvaldības nauda.

Domes priekšsēdētājs O. Beķeris ar lielu rūgtuma pieskaņu atzīst, ka jau kopš neatminamiem laikiem uz «Zirņu birzi» atkritumus ir vedušas visas tuvākās pašvaldības – Sēju, Vecates, Ramatas un Skanķalnes, bet nu sakopšanas darbos piedalās tikai Mazsalacas pašvaldība.

– Nevaram jau vairs pierādīt, kurš atkritumu maisiņš ir mazsalaciešu, kurš citu! Tad nu sanāk, ka rekvizitācija notiek tikai un vienīgi ar Mazsalacas budžeta līdzdalību, – saka pilsētas mērs.

Šis projekts jau tuvojas noslēgumam – 30. jūnijā gaidāma tā nodošana.

Pagājušajā gadā tika izdarīti vēl pēdējie darbi, kā atkritumu savākšana, sašķūrešana kaudzē un aplāšana ar mālu un zemes kārtu. Šopavasār atliks tik vien kā iesēt uz jaunizveidotā, apmēram 50 m augstā kalna zāli un uzstādīt novērošanas jeb monitoringa iekārtas, kas vēl daudzus gadus mēris un ziņos par piesārņojuma līmeni gruntsūdeņos un tuvākajā apkārtnē.

Viļis Zariņš:

– Šis projekts domei jau ir izmaksājis lielu naudu, tāpēc ļoti lūzdu mazsalaciešus un apkārtējo pagastu iedzīvotājus akceptēt to, ka "Zirņu birzs" ir pagātne. Nu nevar neieraudzīt labi redzamās brīdinājuma zīmes abpus bijušajai atkritumu izgāztuvei, ka tā ir slēgta! Zīmes ir izliktas gan no pilsētas puses, gan arī no Sēju puses jau pāris kilometru pirms izgāztuves, lai cilvēki laikus pamanītu šīs zīmes, tomēr atrodas tādi, kas, tās ignorējot, vienalga turpina atbrīvoties no saviem atkritumiem. Mēs arī zinām, ka cilvēki, kas tur ir izmetuši atkritumus, nav no tiem trūcīgākajiem, kas nevarētu savus atkritumus nodot atkritumu izgāztuvē.

Lūzdu, nedariet to, jo tā ir konkrēta nekauņība!

— projektējama ūdensvads — projektējamie sadzīves kanalizācijas tīkli ● projektējamā kanalizācijas sūknētava

● projektējamās dzeramā ūdenis sagatavošanas iekārtas, pazemes rezervuārs, artēziskā aka

✕✕ esošo būvju demontāža

Projekts nr. 2 "Ūdenssaimniecības attīstība Austrumlatvijas upju baseinu pašvaldībās" jeb īsāk – projekts, kā pozitīva noslēguma rezultātā Mazsalacā jau pēc pāris gadiem tiks ievilkts jauns ūdensvads un kanalizācijas tīkli.

Šis projekts, kura aizsākumi meklējami jau pirms kādiem 10 gadiem, reāli sāks plānot tikai dažus gadus atpakaļ. Pašlaik rit projekta plānošanas 2. kārtā, kur sīki tiek izstrādāta shēma, kur īsti atradīsies kanalizācijas caurules, kur ūdensvads. Lieki teikt, ka šis projekts nav no tiem lētākajiem, turklāt, kā pilsētas mērs O. Beķeris iztei-

cās, "visa nauda jau tiks ierakta zemē". Tomēr šī projekta realizācija nozīmīgi atvieglos daudzu iedzīvotāju sadzīves apstākļus, pamatā gan to, kuru mājas atradīsies uz ielām, ko paredzēts apgādāt ar ūdensvadu vai kanalizāciju.

Projektā paredzēts arī daļēji likvidēt lokālās kanalizācijas akas un vecās ūdenssūkņu iekārtas, to vietā uzbūvējot jaunu un vienotāku kanalizācijas, ūdensattīrīšanas un artēziskās akas kompleksu.

Diemžēl pilnīgi visās pilsētas ielās kanalizāciju un ūdeni nebūs iespējams ievilk – tās pamatā atradīsies uz galvenajām pilsētas ielām, kā arī ies-

gar pilsētā svarīgām iestādēm – Mazsalacas vidusskolu, pamatskolu, mūzikas skolu, slimnīcu, sociālo centru utt.

Tomēr tiem iedzīvotājiem, kas dzīvo kartē atzīmēto ielu tuvumā, būs iespēja pieslēgties galvenajam ūdenstīklam vai kanalizācijai, jo katras ielas krustojumā caurulem būs speciāli iebūvētas pieslēguma vietas.

Pagaidām Mazsalacas pilsētas dome uz šo projektu joprojām skatās ļoti cerīgi, lai gan cenas turpina augt līdz laikam. Pašlaik kopējās projekta izmaksas (ūdensapgāde un kanalizācija) ir sasniegušas aptuveni 3,5 miljonus.

Papīra, plastmasas, stikla dienas

Aprīlis ir lielās tīrīšanas un spodrības mēnesis. Lai samazinātu atkritumu kaudzes pēc tīrīšanas un arī samaksu, ko vajadzētu maksāt par šo atkritumu aizvešanu, SIA ZAAO pēc iedzīvotāju ierosinājumiem piedāvā jaunu pakalpojumu – **akciju «Papīra, plastmasas un stikla dienas»**.

Šim nolūkam ir izveidoti maršruti pa Ziemeļvidzemes pašvaldībām, kur brauks atkritumu savācēja mašīna un savāks šķirotos atkritumus. **Katrs iedzīvotājs, nemaksājot ne santīma, var aiznest un iemest ZAAO atkritumu savācēja mašīnā atkritumus, kuri kļuvuši nevajadzīgi, bet kurus var nodot otrreizējai pārstrādei, tādējādi dodot tiem otru mūžu (piem., papīru – avīzes, žurnālus, grāmatas, kartonu; polietilēna plēves, plastmasu – PET pudeles; metāla izstrādājumus, atsevišķi logu stiklu un pudelju stiklu).** Noteikti jāņem vērā, ka šiem materiāliem nedrīkst būt pārtikas piemaisījumu.

Šo maršrutu mērķis ir dot iespēju piedalīties atkritumu šķirošanā ne tikai pilsētu un to pagastu iedzīvotājiem, kuros ir izveidoti EKO laukumi vai EKO punkti, bet ikvienam Ziemeļvidzemē. Tā ir laba iespēja samazināt kopējo noglabājamo atkritumu daudzumu, jo visi sadzīves atkritumu konteineri tiek aizvesti uz atkritumu noglabāšanas poligonu «Daibe» Cēsu rajonā. Tā ir arī iespēja samazināt katram savus izdevumus par sadzīves atkritumu izvešanu, jo ZAAO šķirotos atkritumus savāc bez maksas.

Aicinām jau tagad iedzīvotājus būt aktīviem un savās privātmājās vai dzīvokļos uzsākt šķirot atkritumus! Jūs redzēsiet, cik daudz no izmetamajām lietām var nodot otrreizējai pārstrādei, lai tiktu izgatavoti jauni produkti vai iepakojums. Iedzīvotāju aktivitāte un iniciatīva būs noteicošā, vai šādi maršruti turpmāk tiks rīkoti katru gadu, varbūt pat vairākas reizes gadā. Šķirojiet un ietaupiet!

Mazsalacas pilsētā akcija notiks tirgus laukumā 1. aprīlī no plkst. 15.40 līdz 16.00, tātad tikai 20 minūtes!

Atgādinājums – sadzīves atkritumus šajā laikā nepieņems!

Sīkāku informāciju par akcijas norisi un tās laikā nododamajiem atkritumiem jūs varat uzzināt pa mob. tālr. 6132288.

Kultūras centram flīģelis!

Pagājušonedēļ Mazsalacas kultūras centrs tika pie sava koncertflīģeļa, kas nu lepni gozējas kultūras centra telpās.

„Latvijas Koncertdirekcija ar Mazsalacas kultūras centru sadarbojas jau daudzus gadus programmā *Kamermūzika*.

Lai realizētu šo programmu novadā un ņemot vērā apkārtējo pagastu palielinātu interesi, kā arī programmu daudzumu un koncertu intensitāti, Latvijas Koncertdirekcija uzskatīja par nepieciešamību

atbalsēt Mazsalacas kultūras centru ar koncertflīģeli,” raksta Latvijas Koncertdirekcijas direktors Guntars Ķīrsis.

Mazsalacas kultūras centra vadītāja Dace Jurka atzīst, ka flīģelis nācis negaidīti, tomēr par šādu dāvanu ir ļoti priecīga.

– Biju patīkami pārsteigta. Koncertflīģelis mūsu centram bija ļoti vajadzīgs, tomēr šāds instruments maksā ļoti dārgi. Jāsaka, tas bija viens liels sapnis, kas nu īstenojies! Lai labi skan!